

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/157/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613202628
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7613202628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu GALVÁNIHO 2, s.r.o., Bratislava, Galvániho 7, IČO: 35853620, zast. BBH advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Gorkého 3, proti žalovanému NOVES okná, a.s., Spišská Nová Ves, Radlinského 24, IČO: 31683789, zast. Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s.r.o., Spišská Nová Ves, Starosaská 11, IČO: 50 413 091, o zaplatenie 15.007,92 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 4C/152/2013-424 zo 4. 3. 2019 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 14.853,73 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V zostávajúcej vyhovujúcej časti z r u š u j e rozsudok vo výroku I. a vo výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.853,73 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % za každý aj začatý deň omeškania zo sumy 29,61 eur od 7.8.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 176,93 eur od 22.8.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 147,68 eur od 25.10.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 3.193,45 eur od 17.11.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 1.004,69 eur od 17.11.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 149,16 eur od 24.11.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 3.193,45 eur od 18.12.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 1.004,69 eur od 18.12.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 147,86 eur od 28.12.2012 do 30. 4. 2013, zo sumy 149,72 eur od 29.1.2013 do 30. 4. 2013, zo sumy 1.004,69 eur od 17.1.2013 do 30. 4. 2013, zo sumy 2.182,40 eur od 17.1.2013 do 30. 4. 2013, zo sumy 1.011,05 eur od 17.1.2013 do zaplatenia, zo sumy 139,48 eur od 30.1.2013 do zaplatenia, zo sumy 1.004,69 eur od 16.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 3.193,45 eur od 16.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 156,79 eur od 6.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 3.193,45 eur od 16.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 1.004,69 eur od 16.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 265,18 eur od 16.3.2013 do zaplatenia, zo sumy 513,29 eur od 3.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 3.193,45 eur od 17.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 1.004,69 eur od 17.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 212,47 eur od 30.4.2013 do zaplatenia, zo sumy 250,10 eur od 22.5.2013 do zaplatenia, zo sumy 186,53 eur od 30.5.2013 do zaplatenia, na bankový účet žalobcu vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s. IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, A.: W., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. V časti o zaplatenie sumy vo výške 154,19 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % za každý aj začatý deň omeškania zo sumy 29,61 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 176,93 od 1. 5. 2013 do 29.5. 2013, zo sumy 147,68 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 3.193,45 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 1004,69 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 149,16 eur od 1. 5. 2019 do 29.5.2019, zo sumy 3.193,45 eur od 1.5.2013 do 29.5.201, zo sumy 1.004,69 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 147,86 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013,

zo sumy 149,72 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 1.004,69 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, zo sumy 2.182,40 eur od 1. 5. 2013 do 29. 5. 2013, konanie zastavil a III. priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak na základe žaloby, podanej uňho žalobcom 23. 4. 2013, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia 13.395,30 eur istiny s prísl. titulom dlžného nájomného a náhrady trov konania. Súd na návrh žalobcu uznesením z 22. 7. 2013 pripustil zmenu žalobného návrhu na zaplataenie dlžnej sumy 15.007,92 eur s 0,05 % úrokom z omeškania za každý deň omeškania z jednotlivých dlžných súm. Žalobca, podaním zo 4. 7. 2014 zbral žalobu v časti o zaplataenie 154,19 eur s prísl. späť, z dôvodu, že v pôvodnom návrhu na zmenu žaloby si uplatnil úroky z omeškania za nezaplataenie niektorých faktúr do nesprávneho dňa. V tejto časti navrhol konanie zastaviť. Na zvyšnom nároku na zaplataení sumy 14.853,73 eur s prísl. trval. Vykonaným dokazovaním súd zistil, čo v konaní nebolo sporné, že žalovaný ani spoločnosť PROFIWOOD s.r.o. už za ďalšie obdobie, teda od novembra 2012, k plateniu nájomného s prísl. a ďalších platieb spojených s užívaním nebytových priestorov už nepristúpili. Z výpovede konateľa spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. na pojednávaní dňa 16. 5. 2013 súd vzal za preukázané, že konateľ Pavol Kovačík odovzdal zástupcovi prenajímateľa, správcovi budovy na prelome roka kľúče, že prenajaté priestory neboli nikým využívané ani jednou z oboch spoločností, až do ukončenia nájmu výpoveďou. Výsluchom právnych zást. strán sporu, za použitia dôkazných listín, a to nájomnej zmluvy, dodatku k nájomnej zmluve, Zmluvy o predaji podniku, výpovede z nájomnej zmluvy, písomných a ústnych vyjadrení strán sporu a ich konateľov, z rozsudku tunajšieho súdu 10Cb/84/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 3Cob/23/2016 a uznesenia NS SR 4Obdo/12/2017, faktúr predložených žalobcom k pôvodnej žalobe a k rozšíreným žalobným návrhom, dôkazných listín preukazujúcich výpočet nájomného za jednotlivé dlžné obdobia za použitia indexácie nájomného, zistil tento skutkový stav: Strany sporu uzavreli 26. 1. 2010 nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom nebytových priestorov, a to obchodných priestorov, skladov a parkoviska spolu o výmere 265,79 m². Nájomný vzťah bol dohodnutý na dobu určitú, a to na dobu 62 mesiacov do 31. 3. 2015. Výška nájomného bola dohodnutá mesačne na sumu 2.533,65 eur so začiatkom od 1. 4. 2010 a výška mesačnej úhrady ako preddavok na prevádzkové a iné vedľajšie náklady vo výške 1.057,84 eur, a to dňom odovzdania predmetu nájmu. Dňa 31. 3. 2010 uzavreli dodatok k zmluve, ktorého predmetom bola zmena prevádzkových nákladov na sumu 837,24 eur. Nájomné a úhrada nájomného bola dohodnutá v čl. VIII. predmetnej nájomnej zmluvy. V bode 8.10 predmetného článku bol dojednaný v prípade omeškania nájomného a platieb s ním spojených povinnosť dlžníka platiť úrok z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý, aj začatý deň z omeškania. V čl. IX. bod 9.1, 9.2 strany sporu dohodli, že nájomné sa mení vždy k 1. januáru každého roka, pokiaľ sa celkový index „Euro-Zone MUICP“ stanovený EU-EUROSTAT zmenil smerom nadol alebo nahor voči stavu na začiatku nájomného vzťahu. Základom pre prispôsobenie hodnoty je indexové číslo MUICP 2000-100 a základná hodnota indexového čísla je hodnota vyhlásená k 1. 1. 2010. V predmetnej nájomnej zmluve strany sporu svojimi podpismi potvrdili dojednanie indexácie výpočtu nájomného. Žalovaný listom zo dňa 11. 11. 2011 požiadal žalobcu o ukončenie nájomnej zmluvy dohodou, a to z dôvodu uskutočnenia zmien v organizačnej štruktúre a nerentabilného využitia prenajatých priestorov podľa zmluvy, preto žiadal o ukončenie nájmu ku dňu 31. 12. 2011. Žalobca v písomnom vyjadrení žalovanému odpovedal, že je ochotný akceptovať tento návrh, ale za podmienok, že im uhradia sumu 10.674,68 eur + DPH, zodpovedajúcu alikvotnej časti investičných nákladov, ktoré vynaložili v súvislosti s úpravou prenajatých nebytových priestorov za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 3. 2015, do doby uplynutia nájmu. Ďalej žiadali uhradiť sumu 31.110,- eur + DPH, zodpovedajúcej 12-násobku aktuálneho mesačného nájomného. Následne, došlo dňa 24. 8. 2012 medzi spoločnosťou Noves okná, a. s. a spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o. k uzavretiu Zmluvy o odpredaji časti podniku, ktorej neplatnosť bola napadnutá žalobou na tunajšom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cb/84/2012. Z dokazovania vyplynulo, čo obe strany sporu nerozporovali, že spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o. po uzavretí Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 24. 8. 2012 zaplatila nájomné a platby spojené s nájmom, a to za obdobie september a október 2012, pričom posledná platba bola uskutočnená ku dňu 3. 12. 2012. Nakoľko zo strany žalovaného, ani spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. k ďalším úhradám vyplývajúcim z nájomnej zmluvy nedošlo, žalobca listom zo dňa 25. 3. 2013 zaslal spoločnosti Noves okná, a.s. výpoveď z nájomnej zmluvy. Žalovaný uvedené skutočnosti nepopieral. V písomnom vyjadrení zo dňa 18. 6. 2018 uvádza, že výpoveď bola žalovanému doručená dňa 26. 3. 2013, takže uplynutím výpovednej 1-mesačnej doby podľa bodu 7.2 nájomnej zmluvy zmluva bola platne ukončená ku dňu 30. 4. 2013. Tieto skutočnosti v konaní neboli sporné. Žalovaný za sporné považoval označenie pasívne legitimovaného subjektu v tomto konaní. Tvrdil, že u žalovaného nie je daná pasívna

legitímácia v tomto konaní, nakoľko faktúry, ktoré boli vystavené žalobcom a predložené k žalobe dňa 23. 4. 2013, boli vystavené na odberateľa PROFIWOOD, s.r.o. Z uvedeného dôvodu žalovaný navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Z právoplatného rozsudku 10Cb/84/2012 súd vzal za preukázané, že Zmluva o predaji časti podniku uzavretá dňa 24. 8. 2012 medzi žalovaným a spoločnosťou PROFIWOOD, s. r. o. je neplatná, z čoho vyplýva, že všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pôvodnej nájomnej zmluvy a dodatku k nej prechádzajú na spoločnosť Noves okná, a. s. Žalobca sa úspešne za použitia § 478 ods. 1 Obch. zák. domohol vyslovenia neplatnosti predmetného právneho úkonu, pričom predmetnú žalobu podal z toho dôvodu, že v čase podania predmetnej žaloby žalovaný mu už dlhoval nájomné a ostatné preddavkované platby vyplývajúce z prenájmu nebytových priestorov, takže žalobcovi sa tak zhoršila vymožitelnosť jeho pohľadávky voči žalovanému. Poukázal na to, že dôsledkom rozhodnutia súdu o neplatnosti Zmluvy o predaji časti podniku právne účinky tohto úkonu nenastali vôbec, takže dlžné nájomné a platby s ním spojené, je povinný uhrádzať žalovaný, že žalobca správne v tomto konaní označil ako žalovaného spoločnosť Noves okná, a.s., s ktorým bola uzavretá nájomná zmluva a ktorému bola doručená výpoveď, následkom ktorej nájomný pomer zanikol ku dňu 30. 4. 2013. Vychádzajúc z § 477 ods. 1, 2, 3, § 478 ods. 1, § 488 ods. 1 Obch. zák. (ich znenie citoval), urobil záver, že tvrdenie zást. žalovaného, že žalovaného nemožno zaviazať k zaplateniu dlžných súm z dôvodu, že faktúry boli vystavené na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., je pre daný prípad účelové a tendenčné. Poukázal na to, že žalobca postupoval v súlade s daným skutkovým stavom, keď v čase, keď mu žalovaný predložil zmluvu o predaji časti podniku, tieto faktúry vystavil na nástupnícku firmu, nakoľko vtedy nebolo ešte právoplatné rozhodnutie o neplatnosti tohto právneho úkonu, že vyslovením neplatnosti Zmluvy o odpredaji časti podniku všetky práva z nástupníckej firmy, teda dlžné nájomné a platby s ním spojené vyfakturované predmetnými faktúrami, prechádzajú na žalovaného. Navyše k uviedol, že sám žalovaný zapríčinil tento nezákonný stav, kedy predmetným právnym úkonom sťažil vymožitelnosť predmetnej pohľadávky žalobcu voči nemu. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v odôvodnení rozsudku 10Cb/84/2012, v ktorom sa, o. i., uvádza (str. 12 rozsudku), že dôsledkom rozhodnutia súdu o neúčinnosti záväzku z predávajúceho na kupujúceho voči veriteľovi je, že dlžníkom voči veriteľovi zostáva predávajúci. Predávajúci je v takomto prípade povinný dlh splniť veriteľovi za pôvodných podmienok a na druhej strane je oprávnený požadovať od kupujúceho vydanie zodpovedajúcej časti poskytnutého mu plnenia s príslušenstvom. Z predmetného rozsudku mal za zrejmé, že žalobca sa okrem vyslovenia neplatnosti Zmluvy o predaji časti podniku domáhal aj určenia neúčinnosti prevodu záväzkov - práv a povinností voči žalobcovi, a to prevodu záväzkov žalovaného v 1. rade, teda spoločnosti Noves okná, a. s. na žalovaného v 2. rade - spoločnosť MIKULTEX TRADE, s.r.o. Liptovský Mikuláš (pred zlúčením spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o. Liptovský Mikuláš), a to z nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 26. 1. 2012 a Zmluvou o predaji časti podniku. Táto časť žaloby bola zamietnutá z dôvodu, že bola vyslovená neplatnosť predmetného právneho úkonu, a právne účinky z neho vyplývajúce nenastali vôbec (berie sa akoby vôbec právne úkony neboli urobené). Po posúdení, že žalobca správne označil ako pasívne legitimovaný subjekt spoločnosť Noves okná, a.s., súd k samotnému nároku uviedol, že aj tento bol žalobcom zákonným spôsobom preukázaný v celom rozsahu. Nebolo sporné a žalovaný žiadnymi dôkazmi opaku ani tvrdenie žalobcu nevyvrátil, že žalobcovi neboli uhradené platby za užívanie nebytových priestorov podľa predmetnej nájomnej zmluvy, a to na základe faktúr, ktoré boli žalobcom vystavené a priložené k žalobe nasledovne: faktúra č. 581/2012 na sumu 29,61 eur so splatnosťou k 6. 8. 2012, faktúra č. 652/2012 na sumu 176,93 eur so splatnosťou k 21. 8. 2012, faktúra č. 832/2012 na sumu 147,68 eur so splatnosťou k 24. 10. 2012, faktúra č. 889/2012 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 16. 11. 2012, faktúra č. 890/2012 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 16. 11. 2012, faktúra č. 913/2012 na sumu 149,16 eur so splatnosťou k 23. 11. 2012, faktúra č. 972/2012 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 17. 12. 2012, faktúra č. 973/2012 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 17. 12. 2012, faktúra č. 996/2012 na sumu 147,86 eur so splatnosťou k 27. 12. 2012, faktúra č. 1024/2012 na sumu 149,72 eur so splatnosťou k 28. 1. 2013, faktúra č. 57/2013 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 16. 1. 2013, faktúra č. 58/2013 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 16. 1. 2013. Ďalej mal za nesporné, že neboli uhradené platby na základe faktúr, ktoré boli žalobcom vystavené a priložené k zmene žalobného návrhu zo dňa 30. 5. 2013 nasledovne: faktúra č. 59/2013 na sumu 139,48 eur so splatnosťou k 29. 1. 2013, faktúra č. 113/2013 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 15. 2. 2013, faktúra č. 114/2013 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 15. 2. 2013, faktúra č. 137/2013 na sumu 156,79 eur so splatnosťou k 5. 3. 2013, faktúra č. 191/2013 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 15. 3. 2013, faktúra č. 192/2013 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 15. 3. 2013, faktúra č. 198/2013 na sumu 265,18 eur so splatnosťou k 15. 3. 2013, faktúra č. 218/2013 na sumu 513,29 eur so splatnosťou k 2. 4. 2013, faktúra č. 277/2013 na sumu 3.193,45 eur so splatnosťou k 16. 4. 2013, faktúra č. 278/2013 na sumu 1.004,69 eur so splatnosťou k 16. 4. 2013, faktúra č. 331/2013 na

sumu 212,47 eur so splatnosťou k 29. 4. 2013, faktúra č. 403/2013 na sumu 250,10 eur so splatnosťou k 21. 5. 2013, faktúra č. 448/2013 na sumu 186,53 eur so splatnosťou k 29. 5. 2013. Z predložených dôkazných listín žalobca preukázal, že ku dňu zániku nájomného vzťahu, teda ku dňu 30. 4. 2013, žalovaný dlhoval žalobcovi sumu 27.623 eur, že žalobca si uspokojil z depozitu zloženého žalovaným časť dlhu vo výške 12.615,08 eur, o čom žalovaného informoval písomne dňa 29. 5. 2013. Naďalej trval na zaplatení úrokov z omeškania z pôvodne žalovanej sumy, ktoré vyšpecifikoval v zmenenom návrhu. V časti o zaplatenie sumy 154,19 eur zobral žalobu späť, s ktorým späťvzatím žalovaný vyslovil súhlas. Súd rozhodoval o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi dlžné nájomné a dlžné preddavky na prevádzkové a iné vedľajšie náklady spojené s prenájmom nebytových priestorov spolu vo výške 14.853,73 eur s prísl. Žalobca preukázal spôsob výpočtu dlžných platieb dôkaznými listinami, a to: predloženými faktúrami, nájomnou zmluvou, dodatkom k nej, výpoveďou z nájomnej zmluvy, správou EÚ - EUROSTAT o výške indexu „Euro-Zone MUICP“ za roky 2011 až 2015, detailným výpočtom indexácie nájmu jednotlivých zložiek predmetu nájmu (všetky dôkazné listiny boli súdom žalovanému k vyjadreniu písomne doručované), z ktorých súd vzal za preukázané, že nárok žalobcu je dôvodný nielen čo do základu, ale aj čo do výšky. Námietku právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní 4. 2. 2019, že žalobca postupoval pri výpočte indexácie nájomného nesprávne a že jeho výpočet je s poukazom na bod 9.1, 9.2 predmetnej nájomnej zmluvy neplatný, nakoľko nie je v tomto bode uvedené, ktorý index má byť použitý, súd hodnotil ako irelevantnú. Zdôraznil, že žalobca dôkazmi zrozumiteľne a jasne preukázal, akým spôsobom postupoval pri výpočte indexácie nájomného. K návrhu žalovaného na predložení dôkazu o nesprávnosti výpočtu indexácie nájomného žalobcom, poukázal na povinnosť tvrdenia, ktoré je na žalovanom, na tej strane sporu, ktorá sa z existencie tohto tvrdenia snaží vyvodiť pre seba priaznivé dôsledky. Konštatoval, že v danom prípade by bolo v rozpore so zásadou rovnosti zbraní a rovnosti strán sporu nútiť žalobcu, aby predkladal dôkazy na podporu tvrdení protistrany, teda tie dôkazy, ktoré sú výlučne v jeho neprospech. Žalobca dostatočne súdu preukázal postup a spôsob výpočtu indexácie nájomného. Pokiaľ tento spôsob žalovaný spochybňuje, je povinný o tom predložiť dôkaz. Žalovaný však v tomto konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že výpočet žalobcu je nesprávny. Irelevantné mal ďalšie tvrdenie zást. žalovaného, že žalobca mal pristúpiť k uspokojeniu svojej pohľadávky z depozitu žalovaného skôr, a teda že v zásade podal žalobu v časti, ktorá bola až na sumu 780,22 eur, nedôvodná. Súd mal zato, že v danom prípade žalovaný bol ten, ktorý si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť a povinnosť vyplývajúcu z predmetnej nájomnej zmluvy, takže pokiaľ si žalobca uspokojil z kaucie uhradenej žalovaným časť dlhu, až po ukončení nájomného vzťahu (resp. až po podaní žaloby), tento postup nie je v rozpore so zákonom, ani s obsahom nájomnej zmluvy. Mal za to, že pokiaľ by žalovaný hneď po podaní žaloby zaplatil pôvodnú žalovanú sumu, mohlo byť zvyšné dlžné nájomné s prísl. uhradené zo zloženej kaucie, a tak by sa žalobca pričínil o to, aby nemusel platiť úroky z omeškania aj z pôvodnej dlžnej sumy, ale len zo zvyšného nároku. Pokiaľ takto neučinil, postup žalobcu nie je dôvodom na to, aby mu súd nepriznal dlžné úroky z omeškania z pôvodne žalovanej sumy. Súd vychádzal pri rozhodovaní z § 3 ods. 1, 2, 3, § 7, § 9 ods. 1, 2 písm. a), b), § 12 zák. č. 116/1990 Zb., § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 144, § 145 ods. 1, 2 C.s.p. Z dôvodu, že žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 154,19 eur a v časti úrokov z omeškania z jednotlivých dlžných súm za obdobia od 1. 5.2013 do 29.5.2013 späť, v tejto časti konanie so súhlasom žalovaného zastavil. V prevyšujúcej časti, v časti o zaplatenie sumy 14.853,73 eur s prísl. žalobe v celom rozsahu vyhovel potom, čo zistil, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Konštatoval, že nakoľko žalovaný k zaplateniu dlžného nájomného s prísl. nepristúpil, dlžné platby dobrovoľne nezaplatil ani po podaní žaloby, s platením nájomného a iných platieb sa dostal do omeškania, preto priznal žalobcovi podľa čl. VIII. bod 8.10 nájomnej zmluvy, v spojení s § 517 ods. 2 Obč. zák., stranami sporu dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,05 % za každý aj začatý deň z omeškania z jednotlivito vyfakturovaných súm, tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Citujúc znenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p. uviedol, že žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku, a to jeho výrokom I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Citujúc znenie čl. VIII. nájomnej zmluvy poukázal na to, že predmetom konania bolo zaplatenie dlžných faktúr na zaplatenie nájomného za obdobie január 2013 až apríl 2013 a prevádzkových nákladov za obdobie február 2013 až apríl 2013, že všetky faktúry, ktorých zaplatenie je predmetom konania vystavil žalobca na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., so sídlom 1. mája 4312, 031 OI Liptovský Mikuláš, IČO: 44517793, teda na iný subjekt ako na žalovaného. Uvedené namietal žalovaný už vo svojom odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 19. 4. 2013, pričom žalobca sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal. S poukazom na uvedené, tvrdil, že nárok žalobcu na nájomné sa nestal splatným, že žalobca podal žalobu predčasne a nemôže sa po žalovanom domáhať zaplatenia nájomného, keď na jeho zaplatenie nevystavil faktúry, na ktorých vystavenie bola naviazaná splatnosť nájomného a prevádzkových nákladov. Poukázal na to, že v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti strán si žalobca a žalovaný v Nájomnej zmluve jednoznačne dohodli, že záväzky nájomcu sú splatné na základe faktúry vystavenej žalobcom žalovanému, že takto dohodnutá splatnosť je dohodou, ktorou je čas plnenia určený v prospech veriteľa, a pred týmto časom dlžník ani nie je oprávnený plniť svoj záväzok. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31 Cdo 5241/2007 zo dňa 8. 12. 2010. Uviedol, že ak je splatnosť záväzku naviazaná na vystavenie faktúry, že faktúra nie je len účtovným dokladom zo strany dodávateľa prijímateľovi služby. Odkázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR 2 Obo 61/2008 zo dňa 28. 5. 2008, že pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak, vystavenie faktúry nie je podmienkou na vznik povinnosti kupujúceho na základe poskytnutého plnenia zaplatiť jeho cenu. Zákon neustanovuje ani povinnosť predávajúceho vystaviť faktúru do určitej lehoty. To je vecou dohody zmluvných strán. Všeobecnou náležitosťou faktúry je, že v nej musí byť identifikovaný dodávateľ a odberateľ, predmet plnenia a výška odplaty. Tvrdil, že uvedené závery sú plne aplikovateľné aj na prípad žalobcu a žalovaného, že z rozsudku nie je zrejmé ako sa vysporiadal s jeho argumentáciou, že sa podrobne zaoberal v odôvodnení súdnym sporom vedeným na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod č.k. 10Cb/84/2012, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluva o predaji časti podniku uzavretá dňa 24. 8. 2012 medzi žalovaným ako predávajúcim a spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o. ako kupujúcim je neplatná. Tvrdil, že závery z konania 10Cb/84/2012 súd nesprávne aplikoval na prejednávaný spor. Považoval za nesprávny záver súdu, že z právoplatného rozsudku 10Cb/84/2012 mal súd za preukázané, že zmluva o predaji časti podniku uzavretá dňa 24. 8. 2012 medzi žalovaným a spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o. je neplatná, z čoho má vyplývať, že všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pôvodnej nájomnej zmluvy a dodatku prechádzajú na spoločnosť Noves okná, a.s., teda žalobcu. Tvrdil, že je to naopak, a tým, že zmluva o predaji časti podniku bola posúdená ako neplatná, práva a povinnosti z nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným nikdy neprešli na kupujúceho podniku spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., a teda dlžníkom z nájomnej zmluvy bol vždy len žalovaný. Ďalej namietal, že § 478 ods. 1 Obch. zák. „hovorie“ o neúčinnosti prevodu záväzku predávajúceho na kupujúceho vo vzťahu k veriteľovi a jeho aplikácia prichádza do úvahy len v prípade platnej zmluvy o predaji podniku. Žalovaný považoval za irelevantné odkazy súdu v odôvodnení na ust. Obch. zák. o neúčinnosti právnych úkonov a na tie časti rozsudku z konania 10Cb/84/2012, ktoré sa zaoberajú neúčinnosťou právnych úkonov, nakoľko súd v konaní 10Cb/84/2012 rozhodol o neplatnosti právneho úkonu, s čím sú spojené iné právne účinky a dôsledky. Keďže bolo rozhodnuté o neplatnosti právneho úkonu, právne účinky zo zmluvy o predaji podniku nikdy nenastali, záväzky nikdy neprešli na kupujúceho spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., a teda nikdy nemohli "prejsť späť na žalobcu". Jedná sa o absolútne neplatný právny úkon, ktorý je neplatný od počiatku. Bol to žalobca, kto sa domáhal vyslovenia jeho neplatnosti súdom, z čoho jednoznačne vyplýva, že o jeho neplatnosti mal vedomosť a bol o nej presvedčený. Žalobca vystavoval faktúry na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., žalovanému ich nedoručil a dozvedel sa o nich až v súdnom konaní. Ak tieto faktúry boli žalovanému doručené zo strany súdu, tvrdil, že nemal ako s týmito faktúrami naložiť, lebo sú vystavené na iný subjekt. Nakoľko zmluva o predaji časti podniku je neplatnou, žalovaný za záväzky spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. nezodpovedal, ani neručil, a teda týmto titulom nemôže mať žalobca nárok na zaplatenie faktúr, ktoré vystavil na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o. To, že žalobca považuje zmluvu o predaji časti podniku za neplatnú, oznámil žalobca žalovanému už listom zo 4. 2. 2013. Poukázal na to, že žalobca vyvolal stav, že napadol neplatnosť zmluvy o predaji podniku na súde a zároveň vystavoval faktúry na iný subjekt ako na neho a nedoručil mu ich ani po právoplatnom skončení veci 10Cb/84/2012. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že už nie je možné vystaviť faktúry na žalovaného za roky 2012 a 2013, že to nie je problém žalovaného. Poukázal aj na to, že žalobca a žalovaný sa v Nájomnej zmluve dohodli na splatnosti nájomného na základe faktúry vystavenej žalobcom, že logicky sa musí jednať o faktúru vystavenú na nájomcu, teda žalovaného, nie o faktúru vystavenú na niekoho iného, že návrh Nájomnej zmluvy predložil žalobca. Odkázal na znenie § 266 ods. 1 a § 266 ods. 2 Obch. zák., ktoré sa týkajú výkladu prejavu vôle. Vytýkal súdu, že sa s jeho tvrdeniami riadne nevysporiadal a rozhodnutie

nepovažuje za riadne odôvodnené. Zdôraznil, že rozhodnutie súdu o neplatnosti právneho úkonu - o predaji časti podniku malo len deklaratórnu povahu, nie konštitutívne účinky, že nie je možné vysloviť záver, že do doby rozhodnutia súdu o neplatnosti právneho úkonu boli faktúry vystavené dôvodne na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o. Rozsudok považoval za nesprávny aj v časti úrokov z omeškania, keď súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z nezaplatených faktúr odo dňa splatnosti uvedenej na faktúrach vystavených na inú spoločnosť (za ktorej záväzky žalovaný nikdy neručil a i naňho neprešli späť zo spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. po vyslovení neplatnosti právneho úkonu). Opakoval, že splatnosť nájomného podľa Nájomnej zmluvy sa odvíja od vystavenia faktúr, že sa nemohol dostať do omeškania s ich úhradou. Poukázal na to, že vyčíslené nájomné v časti jeho indexácie je nepreskúmateľné, že dňom nadobudnutia účinnosti C.s.p. nemožno uplatňovať ust. o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Citujúc znenie bodu 9.1 a 9.2 čl. IX. Nájomnej zmluvy, uviedol, že žalobca si nesplnil povinnosť preukázať správu vydanú EU-EUROSTATOM o výške indexu „Euro-Zone MUICP“ a túto správu mu nikdy nepredložil a nie je ani súčasťou vystavených faktúr. K záveru súdu uvedenému v bode 41. odôvodnenia rozsudku, uviedol, že z faktúr, nájomnej zmluvy, dodatku ani výpovede sa samotná indexácia nájomného vypočítať nedá, že index, ktorý je pre tento výpočet potrebný, je uvedený v správe EÚ - EUROSTAT o výške indexu „Euro - Zone MUICP“, ktorý žalobca predložil k svojmu podaniu zo 17. 10. 2016, doručené súdu 21. 10. 2016, ktorým žalobca rozšíril svoj žalobný nárok o náhradu škody titulom ušlého nájomného, že tento výpočet sa netýka faktúr, ktorých zaplatenie je predmetom konania. V správe Eurostatu je uvedených niekoľko indexov pre Európsku úniu, ako aj index pre Slovenskú republiku, tieto indexy sú rozdielne a z Nájomnej zmluvy podľa neho nie je možné určiť, ktorý z týchto indexov mal byť použitý a preto považuje tieto ust. Nájomnej zmluvy za neplatné pre ich neurčitosť a žalobcovi mohlo byť priznané nájomné len v základnej výške. To, že nerozporoval faktúry z predošlého obdobia mal za irelevantné. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, o.i., poukázal na absenciu odvolacích dôvodov a zastával názor, že odvolanie žalovaného je nejasné, nezrozumiteľné, že z neho nie je jasné a zrozumiteľné, z akých taxatívnych dôvodov odvolania uvedených v § 365 ods. 1 C.s.p. napáda rozhodnutie súdu, že nepostačuje tieto dôvody len formálne uviesť, resp. citovať v Civilnom sporovom poriadku uvedené zákonné dôvody odvolania, a že je potrebné ich presne identifikovať a uviesť, v akom konkrétnom pochybení odvolateľ vidí naplnenie príslušného odvolacieho dôvodu a formulovať odvolanie tak, aby bolo jasné a zrozumiteľné, v akom konkrétnom pochybení vidí odvolateľ nesprávnosť napadnutého rozhodnutia alebo nesprávnosť postupu súdu a zároveň z jeho obsahu má byť jasné a zrozumiteľné, z ktorého taxatívneho dôvodu odvolateľ takéto nesprávne rozhodnutie alebo postup súdu napadá. Uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní len formálne cituje ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p. bez bližšieho odkazu na konkrétnu nesprávnosť rozhodnutia alebo postup súdu. Dospel k záveru, že v predmetnom odvolaní žalovaného absolútne absentujú odvolacie dôvody, ktoré sú povinnou náležitosťou odvolania v zmysle § 363 C.s.p., že ide o neodstrániteľnú vadu odvolacieho konania, pre ktoré nie je možné v konaní pokračovať a navrhol odvolanie zamietnuť. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, že nemal fakturovať nájomné spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o., ale priamo žalovanému (ktoré je predmetom tohto konania), uviedol, že predmetné faktúry sa týkajú obdobia február 2013 a apríl 2013, že o neplatnosti predmetnej zmluvy o predaji časti podniku sa definitívne rozhodlo až rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 29. 9. 2016. Vo vzťahu k zmluve o predaji časti podniku uzatvorenej 24. 8. 2012, poukázal na to, že sa v konaní o zaplatenie žalovanej sumy nedomáhal len toho, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu dlžného nájomného z titulu nájomnej zmluvy tak, ako to žalovaný nesprávne tvrdí ale aj z titulu zákonného ručenia za splnenie prevedených záväzkov na spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., v zmysle § 477 Obch. zák., a to za predpokladu, ak by súd v konaní vedenom pod 10Cb/84/2012 rozhodol, že zmluva o predaji časti podniku uzatvorená dňa 24. 8. 2012 je platná; alebo z titulu nájomnej zmluvy, a to za predpokladu, ak by súd v konaní 10Cb/84/2012 rozhodol, že zmluva o predaji časti podniku uzatvorená dňa 24. 8. 2012 platná nie je. Zdôraznil, že v čase podania tejto žaloby nemal inú možnosť, resp. zákonný prostriedok, na vyvolanie účinkov absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, ako podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy na príslušný súd. Aj keď je pravda, že na absolútne neplatnú zmluvu sa prihliada, ako keby takáto zmluva nikdy neexistovala, nespochybniteľnou však ostáva tá skutočnosť, že účinky neplatnosti zmluvy nastali až právoplatným rozhodnutím súdu, resp. rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 9. 2016. Poukázal na to, že v čase fakturácie nájomného v období február 2013 až apríl 2013, bez ohľadu na právny názor žalobcu o platnosti, či neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej dňa 24. 8. 2012, medzi žalovaným a

spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o., nemal inú možnosť, ako fakturovať predmetné nájomné spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. Túto skutočnosť nemôžu nijakým spôsobom ovplyvniť účinky vyhlásenia absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy o predaji časti podniku rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 29. 9. 2016. Okrem uvedeného, pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že v zmysle čl. VIII bod 8. nájomnej zmluvy, nájomné je údajne viazané na vystavenie a zaslanie faktúry nájomcovi a až na základe takejto faktúry vzniká prenajímateľovi nárok na úhradu fakturovanej sumy, pripomenul, že jednotlivé faktúry, ktoré sú predmetom tohto konania, aj boli v zmysle čl. VIII bod 8. nájomnej zmluvy riadne vystavené a zaslané nájomcovi. Uplynutím dňa splatnosti jednotlivých faktúr vystavených v zmysle čl. VIII bod 8. nájomnej zmluvy nájomcovi vznikol nárok na vymáhanie dlžného nájomného voči nájomcovi. Na uvedené nemá žiadny vplyv ani tá skutočnosť, že predmetné faktúry boli vystavené spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o., a nie žalovanému, lebo v čase fakturácie nájomného v období februárom 2013 až aprílom 2013 s príhľadnutím na existenciu zmluvy o predaji časti podniku žalobca nemal inú možnosť ako fakturovať predmetné nájomné spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o. Až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 9. 2016 nastali účinky absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy o predaji časti podniku, resp. predmetná zmluva o predaji časti podniku sa zrušila od počiatku až rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 9. 2016. Poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaný je priamo zodpovedný za tento stav, resp. za uzatvorenie zmluvy o predaji časti podniku so spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o., ktorá bola v takom hrubom rozpore

s príslušnými ust. Obch. zák., že bola vyhlásená rozhodnutím súdu za absolútne neplatnú. Aj preto súd nemal inú možnosť, ako nesúhlasiť s právnou argumentáciou žalovaného, že faktúry, ktoré sú predmetom tohto konania, sú údajne vystavené spoločnosti PROFIWOOD, s.r.o., a preto z nich údajne nevzniká žiadna povinnosť žalovanému. V prípade, ak by súd súhlasil s takouto právnou argumentáciou žalovaného, a to napriek tomu, že žalovaný priamo zodpovedá za absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy o predaji časti podniku, uvedené by bolo opäť v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. K spôsobu indexácie nájomného v zmysle nájomnej zmluvy, k tvrdeniam žalovaného ohľadom podmienok zmeny výšky nájomného vo vzťahu k správe vydanéj EU-EUROSTAT o výške indexu „Euro Zone MU/CP, uviedol, že tieto tvrdenia sa nezakladajú na pravde, že sú absolútne účelové a umelo vykonštruované. Z odvolania mu nevyplýva, z ktorých konkrétnych taxatívnych dôvodov považuje žalovaný vo vzťahu k indexácii výšky nájomného rozhodnutie súdu za nesprávne. Poukázal na svoje podstatné skutkové tvrdenia dôležité na rozhodnutie vo veci a na listinné dôkazy, ktoré v tejto súvislosti predložil v konaní pred súdom. Uviedol niekoľko skutkových tvrdení, ktoré neboli žalovaným počas konania na súde nijak vyvrátené, že nájomná zmluva bola platne uzatvorená dňa 26. 1. 2010, a to na obdobie do 31. 3. 2015; bola platne ukončená dňa 30. 4. 2013 na základe výpovede žalobcu z 25. 3. 2013 doručenej žalovanému 26. 3. 2013; Vid': Vyjadrenie žalovaného z 18. 6. 2018, ktoré je súčasťou spisu. Zdôraznil, že žalovaný počas trvania nájomnej zmluvy nikdy nespochybnil výšku žalobcom fakturovaného nájomného na základe nájomnej zmluvy, t.j., žalovaný počas trvania nájomnej zmluvy nikdy nespochybnil ani spôsob aplikácie článku IX. nájomnej zmluvy na výšku nájomného (indexácia nájomného) a žalovaný všetky faktúry týkajúce sa nájomného (vrátane indexácie) vystavené až do mesiaca august 2012 (vrátane), t.j. do uzatvorenia neplatnej zmluvy o prevode časti podniku so spoločnosťou PROFIWOOD, s.r.o., bez výhrad platil; Vid': prehľad faktúr od roku 2010 do 31. 8. 2012, ktorý je taktiež súčasťou spisu. Dodal, že ani spoločnosť PROFIWOOD, s.r.o., počas trvania nájomnej zmluvy, resp. od mesiaca september 2012 (vrátane), t.j. od uzatvorenia neplatnej zmluvy o prevode časti podniku so žalovaným, až do ukončenia nájomnej zmluvy dňa 30. 4. 2013, nikdy nespochybnila výšku žalobcom fakturovaného nájomného (vrátane indexácie) na základe nájomnej zmluvy, t.j. počas trvania nájomnej zmluvy nikdy nespochybnila spôsob aplikácie článku IX. nájomnej zmluvy na výšku nájomného. Nájomné ku dňu 26. 1. 2010 v zmysle čl. VIII. bod 8.1 nájomnej zmluvy predstavovalo úhrnnú čiastku z jednotlivých zložiek predmetu nájmu, vo vzťahu ku ktorým bola cena bez DPH v deň uzatvorenia nájomnej zmluvy, t.j. ku dňu 26. 1. 2010, stanovená nasledovne: obchodný priestor - 13 eur/m², sklad - 6,- eur/m², parkovacie miesta - 35 eur/ ks. K spôsobu indexácie nájmu a dôkaznému bremenu na jeho strane uviedol, že v zmysle čl. IX. ods. 9.1 nájomnej zmluvy sa žalobca a žalovaný dohodli, že „Nájomné sa mení vždy k 1. januáru každého roka, pokiaľ sa celkový index Euro-Zone MUICP stanovený EU-EUROSTAT zmenil smerom nadol alebo nahor voči stavu na začiatku nájomného vzťahu resp. stavu pri poslednom prispôbení hodnoty." V zmysle ustanovenia čl. IX. ods. 9.2 nájomnej zmluvy sa žalobca a žalovaný dohodli, že „Základom pre prispôbenie hodnoty je indexové číslo MUICP 2005 = 100. Základná hodnota indexovaného čísla je hodnota vyhlásená k 1. 1. 2010. Prispôbenie hodnoty bude účinné k 1. januáru nasledujúcemu po začiatku nájomného vzťahu." V tejto súvislosti uviedol, že Index Euro-Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZO E s odkazom na čl. IX. ods. 9.1 a 9.2 nájomnej zmluvy zodpovedá indexu stanoveného EU-EUROSTAT-om zahŕňajúce všetky

krajiny, ktoré sa v čase vykonania indexácie nachádzali v Eurozóne. Otázka spôsobu indexácie nájmu, určenia konkrétneho indexu Euro-Zóny MUICP, určenia výšky indexovaného nájomného žalobcom alebo spôsob fakturácie indexácie, boli však žalovanému v priebehu rokov 2010 až 2013 dostatočne jasné a nikdy o nich žiadne pochybnosti nevzniesol. Uvedené v končenom dôsledku vyplýva aj zo skutkových tvrdení žalobcu a listinných dôkazov, ktoré predložil v konaní pred súdom. Indexácia nájmu v roku 2011 - v r. 2010 index Euro-Zone MUICP (Index (MUICP 2005= 100) EUROZONE 1/2010) predstavoval hodnotu 108,05. Avšak, v r. 2011 došlo k zmene hodnoty indexu Euro- Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZONE 1/2011) na hodnotu 110.56. Teda rozdiel medzi hodnotami daného indexu predstavuje navýšenie v r. 2011 smerom nahor o 2,323 %. Z uvedeného dôvodu bolo nájomné po prvýkrát indexované v súlade s čl. IX. nájomnej zmluvy navýšením nájomného o 2,323 %, a to s účinnosťou od 1. 1. 2011. V zmysle čl. IX. nájomnej zmluvy bola indexácia nájmu po prvýkrát vykonaná na základe faktúry č. 000321 z 16. 5. 2011, ktorou žalobca fakturoval žalovanému rozdiel medzi pôvodnou výškou nájmu stanovenom pre r. 2010 a novou indexovanou výškou nájmu za obdobie od januára do mája 2011, čím bola vykonaná indexácia nájmu v roku 2011. Faktúra č. 000321, zo dňa 16. 5. 2011, bola žalovaným bez výhrad a riadne zaplatená. Od mesiaca jún 2011 žalobca fakturoval žalovanému už len novou indexovanou výškou nájmu pre rok 2011. Indexácia nájmu v roku 2012 - v roku 2011 index Euro-Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZONE 1/2011) predstavoval hodnotu 110.56. Avšak, v roku 2012 došlo k zmene hodnoty indexu Euro- Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZONE 1/2012) na hodnotu 113.49. Teda rozdiel medzi hodnotami daného indexu predstavuje navýšenie v roku 2012 smerom nahor o 2,650 %. Z uvedeného dôvodu bolo nájomné v roku 2012 indexované opäť v súlade s čl. IX. nájomnej zmluvy navýšením nájomného 02.650 %, a to s účinnosťou od 1. 1. 2012. V zmysle čl. IX. nájomnej zmluvy bola indexácia nájmu vykonaná na základe faktúry č. 000398, zo dňa 1. 6. 2012, ktorou žalobca fakturoval žalovanému rozdiel medzi výškou nájmu indexovanou v roku 2011 a novou indexovanou výškou nájmu za obdobie od januára do mája 2012, čím bola vykonaná indexácia nájmu v roku 2012. Faktúra č. 000398, zo dňa 1. 6. 2012, bola žalovaným bez výhrad a riadne zaplatená. Od mesiaca jún 2012 žalobca fakturoval žalovanému už len novou indexovanou výškou nájmu pre rok 2012. Indexácia nájmu v roku 2013 - táto indexácia bola vykonaná rovnakým spôsobom ako indexácia nájomného pre roky 2011 a 2012. V roku 2012 predstavoval index Euro-Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZONE 1/2012) hodnotu 113.49. Avšak, v roku 2013 došlo k zmene hodnoty indexu Euro-Zone MUICP (Index (MUICP 2005=100) EUROZONE 1/2013) na hodnotu 115.73. Teda rozdiel medzi hodnotami daného indexu predstavuje navýšenie smerom nahor o 1,974 %. Následne, v zmysle čl. IX. nájomnej zmluvy bola indexácia nájmu vykonaná na základe faktúry č. 000403 zo dňa 7. 5. 2013, ktorou žalobca fakturoval rozdiel

medzi výškou nájmu indexovanou v roku 2012 a novou indexovanou výškou nájmu za obdobie od januára do apríla 2013, čím bola vykonaná indexácia nájmu v roku 2013. Faktúra č. 000403 zo dňa 7. 5. 2013 nebola žalovaným do dnešného dňa uhradená a je predmetom tohto konania. Vid': Prehľad faktúr od roku 2010 do 31. 8. 2012 a prehľad faktúr od 1. 1. 2012 do 16. 6.2014, ktoré obsahujú faktúru č. 000321 zo dňa 16. 5. 2011, faktúru č. 000398 zo dňa 1.6.2012 a faktúru č. 000403 zo dňa 7. 5. 2013 - sú taktiež súčasťou spisu. Vid': Správa EU-EUROSTAT o výške indexu „Euro-Zo ne MUICP“ za roky 2011, 2012, 2013 - je súčasťou spisového materiálu; Vid': Detailný výpočet indexácie nájmu jednotlivých zložiek predmetu nájmu - súčasťou spisového materiálu. Z uvedeného vyplýva, že nájomné v zmysle nájomnej zmluvy predstavovalo za obdobie od 26. 1. 2010 do 31. 12. 2010 sumu 2.533,65 eur mesačne, bez DPH, resp. 3.015,04 eur mesačne s DPH; za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 sumu 2.592,51 eur/mesačne bez DPH, resp. 3.111,01 eur mesačne s DPH; za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 sumu 2.661,21 eur/mesačne bez DPH, resp. 3.193,45 eur mesačne s DPH; za obdobie od 1. 1. 2013 do 30. 4. 2013 sumu 2.713,74 eur/mesačne, bez DPH, resp. 3.256,49 EUR mesačne s DPH. Vo vzťahu k určeniu výšky nájomného (vrátane indexácie) poukázal na: faktúra č. 000058, zo dňa 2. 1.2013, týkajúca sa nájomného za mesiac január 2013 vo výške 3.193,45 s DPH, t.j. nájomného platného pre obdobie roku 2012; faktúra č. 000114, zo dňa 1. 2. 2013, týkajúca sa nájomného za mesiac február 2013 vo výške 3.193,45 s DPH, t.j. nájomného platného pre obdobie roku 2012; faktúra č. 000191, zo dňa 1. 3. 2013, týkajúca sa nájomného za mesiac marec 2013 vo výške 3.193,45 s DPH, t.j. nájomného platného pre obdobie roku 2012; faktúra č. 000277, zo dňa 2. 4. 2013, týkajúca sa nájomného za mesiac apríl 2013 vo výške 3.193,45 s DPH, t.j. nájomného platného pre obdobie roku 2012; faktúra č. 000403 zo dňa 7. 5. 2013, ktorou žalobca fakturoval rozdiel medzi výškou nájmu indexovanou v roku 2012 a novou indexovanou výškou nájmu za obdobie od januára do apríla 2013, čím bola vykonaná indexácia nájmu v roku 2013. Prehľad týchto faktúr bol žalobcom predložený súdu podaním z 26. 6. 2013. S poukazom na uvedené, zdôraznil, že riadne uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k vyčísleniu výšky vymáhanej uplatnenej pohľadávky, vrátane spôsobu indexácie pohľadávky. Poukázal

na to, že pokiaľ žalovaný napriek uvedenému, považoval výpočet indexácie nájomného predloženého žalobcom spolu s jeho podaním zo dňa 17. 10. 2016 za nesprávne, resp. v rozpore s čl. IX. nájomnej zmluvy, alebo z iných dôvodov spochybňoval žalobcom uplatnenú pohľadávku voči žalovanému v tomto konaní, čo do výšky, bol povinný v tejto súvislosti v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. uviesť svoje skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a predložiť k nim v zmysle čl. 8 Civilného sporového poriadku akýkoľvek dôkaz, resp. uniesť svoje dôkazné bremeno. Avšak, žalovaný na ústnom pojednávaní 4. 2. 2019 namietal len nesprávnosť vyčíslenia indexácie, a to bez toho, aby v tejto veci uviedol akékoľvek skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a predložil k nim akýkoľvek dôkaz. Okrem uvedeného, žalovaný na predmetnom pojednávaní dokonca navrhol súdu, aby toto dôkazné bremeno za žalovaného niesol žalobca, t.j. navrhol, aby žalobca opätovne preukázal žalovanému spôsob výpočtu indexácie nájomného, a to napriek tomu, že žalovaný počas rokov 2010 až 2012 nikdy nespochybnil jednotlivé faktúry týkajúce sa indexácie nájmu, tieto riadne platil, rovnako ako ďalšie nasledujúce faktúry zodpovedajúce novej výške indexovaného nájomnému; a žalovaný od začatia súdneho konania, t.j. od 23. 4. 2013 s odstupom 6 rokov, nikdy nespochybnil žalobcom uplatnenú pohľadávku voči žalovanému v tomto konaní čo do výšky; a žalobca vyššie uvedený detailný výpočet indexácie nájmu predložil súdu spolu so svojim vyjadrením už zo dňa 17. 10. 2016. Z uvedeného vyplýva, že súd nemusel na návrh žalovaného zaväzovať žalobcu, aby opätovne predkladal dôkazy preukazujúce spôsob výpočtu indexácie nájomného a za týmto účelom opäť odročovať pojednávanie. Práve naopak, súd bol povinný tento návrh žalovaného na pojednávaní 4. 2. 2019 zamietnuť, v opačnom prípade by došlo k porušeniu zásady hospodárnosti a rýchlosti konania v zmysle článku 17 Civilného sporového poriadku. Z uvedeného taktiež vyplýva, že súd vo vzťahu k otázke spôsobu indexácie nájmu na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a takto zistený skutkový stav veci správne právne posúdil, keď priznal žalobcovi nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností si žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že súd nie je viazaný návrhmi strany sporu na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Preto s ohľadom na uvedené, nevykonanie dôkazu navrhovaného žalovaným, nie je vadou spôsobujúcou nedostatočné alebo nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov alebo nesprávne skutkové zistenia, porušenie práva strany sporu na spravodlivý súdny proces, resp. nie je vadou zakladajúcou dôvod odvolania. Vzhľadom na uvedené, navrhol potvrdiť rozsudok a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

6. Žalovaný vo vyjadrení k stanovisku žalobcu k jeho odvolaniu, o.i., uviedol, že jeho odvolanie je riadne odôvodnené a obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Naďalej trvá na svojej argumentácii uvedenej v odvolaní. Zároveň opakoval a uvádzal skutočnosti, ktoré už uviedol pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolaní proti rozsudku, pričom poukázal na to, že na absolútnu neplatnú zmluvu sa prihliada, ako keby nikdy neexistovala, čo nemôže vyvolať stav, ako tvrdí žalobca, že účinky neplatnosti zmluvy nastali až po právoplatnom rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach z 29. 9. 2016, ale že účinky tohto rozhodnutia pôsobia spätne, nakoľko takéto rozhodnutie má vo vzťahu k neplatnosti zmluvy len deklaratórnu povahu a nenastáva až s právoplatným rozhodnutím súdu. Ďalej nesúhlasil so stanoviskom žalobcu, že nemal inú možnosť, ako vystaviť faktúry na spoločnosť Profiwood s.r.o., že ich mal vystaviť na žalovaného, že to bol samotný žalobca, kto tvrdil neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku a napriek tomu jednal so spoločnosťou Profiwood s.r.o. ako s nájomcom, a že vzniknutú situáciu si zavinil žalobca, nakoľko sa jedná o nájomnú zmluvu, ktorej návrh predložil, v zmysle ktorej splatnosť nájomného bola naviazaná na vystavenie faktúry a následne to bol žalobca, kto napadol na súde žalobou neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku. Nesúhlasil ani s tým, že priamo zodpovedá za absolútnu neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku, že on bol pri jej uzatváraní dobromyseľný, že bolo rozhodnutím žalobcu, že faktúry vystavoval na spoločnosť Profiwood s.r.o. a ani dodatočne ich neopravil. Opakoval, že ustanovenia nájomnej zmluvy o indexácii nájomného sú neplatné, pretože nie je možné určiť, ktorý z indexov sa má použiť. Poukázal aj na to, že nie je jeho povinnosťou znášať dôkazné bremeno vo vzťahu k správne výpočtu indexácie namiesto žalobcu.

7. Rozsudok vo výroku II. odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. a

rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 14.853,73 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s rozsudkom v prevažnej miere stotožňuje, pretože jeho dôvody sú správne a presvedčivé, na ktoré v prevažnej miere aj odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalovaným. V zostávajúcej vyhovujúcej časti rozsudok vo výroku I. a v na to nadväzujúcom výroku III. o trovách konania zrušil podľa § 389 a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím je daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (v časti nepreskúmateľné rozhodnutie súdu).

9. Vo vzťahu k žalovaným uplatneným odvolacím dôvodom uvedeným v § 365 ods. 1 písm. b), c), d) a f) C.s.p. a to vo vzťahu k vyhovujúcej časti rozsudku vo výroku I., v ktorej odvolací súd rozsudok potvrdil, nie je daný ani jeden zo žalovaných uplatnených odvolacích dôvodov.

10. Výhrada žalovaného vo vzťahu k nepreskúmateľnosti rozhodnutia (a to čo do potvrdzujúcej časti rozsudku vo výroku I.) je neopodstatnená.

11. Písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho odôvodnenie zodpovedá všetkým kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 C.s.p.

12. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s citovaným ust. § 220 ods. 2 C.s.p., pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd, rozhodujúci o uplatnenom nároku, musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdne rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné.

14. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že o nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie musí byť úplné v zmysle, že sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v konaní a musí byť v súlade s výrokom.

15. Rozsudku nemožno vytknúť jeho nepreskúmateľnosť vo vzťahu k potvrdzujúcej časti odvolacím súdom vo výroku I., resp. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu v tomto výroku a vo vzťahu k jeho záverom, ktoré súd vyvodil z vykonaného a zisteného skutkového stavu, ktorý po jeho vyhodnotení súd podradil pod správne právne predpisy a dospel k správne právnemu záveru, že žalovaný dlží z titulu neuhradeného nájomného k predmetným nebytovým priestorom a dlžných preddavkov na prevádzkové a iné vedľajšie náklady spojené s prenájmom nebytových priestorov spolu 14.853,70 eur istiny, čo do základu, ale aj jeho výšky, a to aj vo vzťahu k spôsobu výpočtu výšky dlžných platieb, ktoré preukázal listinnými dôkazmi, na ktoré, o.i., v odôvodnení rozsudku aj odkázal. Všetky listinné dôkazy, ktoré boli predložené žalobcom súdu, boli súdom žalovanému aj doručované, vrátane predmetných faktúr, ktorými odôvodňoval opodstatnenosť svojho nároku. Predloženými dôkazmi jasne a zrozumiteľne preukázal, akým spôsobom postupoval aj pri výpočte indexácie nájomného, ktoré v podstate pri začiatku úhrad nájomného žalovaný aj rešpektoval, ktoré boli žalobcom fakturované v predchádzajúcom období, ktoré

neboli predmetom tohto sporu medzi žalobcom a žalovaným a ktoré aj riadne uhradza. Na základe indexácie nájomného, ktoré bolo dohodnuté medzi zmluvnými stranami v nájomnej zmluve, ktoré obe zmluvné strany rešpektovali a rovnako aj spôsob jeho výpočtu. Odvolací súd odkazuje aj na správne závery súdu o pasívnej legitímácii žalovaného v spore, ktorá jasne vyplýva aj z tej skutočnosti, že predmetné nebytové priestory užíval iba žalovaný a preto je jeho povinnosťou platiť za ich užívanie platby dohodnuté v nájomnej zmluve za žalované obdobie, vrátane platieb spojených s nájomom týchto priestorov. Súd urobil správny záver, že dôsledkom rozhodnutia súdu o neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku právne účinky tohto úkonu nenastali vôbec, že dlžné nájomné a ďalšie platby spojené s nájomom bol povinný uhrádzať žalovaný, a preto žalobca správne v tomto spore označil ako žalovaného spoločnosť NOVES okná a.s., ktorým bola uzavretá nájomná zmluva a ktorému bola aj riadne doručená výpoveď z nájmu nebytových priestorov, následkom ktorej nájomný pomer zanikol.

16. Žalovaný namieta odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Ani tento odvolací dôvod nie je daný. Žalovaný v odvolaní neuvádza, akej inej vady sa súd prvej inštancie dopustil, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a je iba formálne uvedená, bez zdôvodnenia, ktorú okrem iného v konaní a postupe súdu nezistil odvolací súd. Vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, sú všetky vady prejavujúce sa v inom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodnutia, chybnom poučovaní strán a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobeným odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18. Neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre spor), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy sporu vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Súd prvej inštancie vykonal všetky potrebné dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu a na správne právne posúdenie veci.

20. Odvolací dôvod týkajúci sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

21. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov,

príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu.

23. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

24. Súd použil správny právny predpis, v podstate správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

25. Žalovaný tvrdí, že je pravdou, že nájomné a platby za prevádzkové a iné vedľajšie náklady neboli zaplatené, ale že tieto neboli ani splatnými a že ich nemal povinnosť platiť z dôvodu, že nenastala splatnosť uvedených vyúčtovaných platieb, keďže faktúry na zaplatenie nájomného a ďalších úhrad boli za žalované obdobie fakturované spoločnosti Profiwood s.r.o. Liptovský Mikuláš, vychádzajúc z čl. VIII. bod 8 nájomnej zmluvy.

26. Odvolací súd odkazuje na správne závery súdu, vychádzajúc aj z právoplatného rozsudku 10Cb/84/2012, že bolo preukázané, že zmluva o predaji časti podniku uzavretá 24. 8. 2012 medzi žalovaným a spoločnosťou Profiwood s.r.o. je neplatná, z čoho aj vyplynulo, že všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pôvodnej nájomnej zmluvy a dodatku k nej, dôsledkom neplatnosti tohto úkonu nenastali vôbec, že dlžné nájomné a platby s ním spojené bol povinný vždy uhrádzať žalovaný a že žalobca správne v tomto spore označil ako žalovaného spoločnosť NOVES okná, a.s., s ktorým bola riadne uzavretá nájomná zmluva. Výhrady a tvrdenia zástupcu žalovaného, že žalovaného nemožno zaviazať zaplatením dlžných súm z dôvodu, že boli faktúry vystavené na spoločnosť Profiwood s.r.o., súd správne vyhodnotil ako účelové a tendenčné. Žalobca v čase, keď vystavoval faktúry, postupoval v súlade s daným skutkovým stavom, lebo žalovaný mu predložil zmluvu o predaji časti podniku, a preto faktúry vystavil na nástupnícku firmu, nakoľko dovtedy mu nebolo známe, že ide o neplatný právny úkon. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že žalovaný sám zapríčinil tento nezákonný stav, že predmetným právnym úkonom sťažil vymožitelnosť predmetnej pohľadávky žalobcu voči nemu.

27. Odvolací súd k tomu dodáva, že je potrebné podporne vychádzať aj z tej skutočnosti, že žalobcovi oznámením o predaji časti podniku zo 4. 9. 2012 (č.l. 35) zároveň žalovaný oznámil, že všetky nové záväzky do budúcnosti počnúc od 1. 9. 2012 prosí fakturovať na spoločnosť Profiwood s.r.o., sídlo 1. mája 4312 Liptovský Mikuláš, že takto postupovali aj v prípade faktúry za nájom za obdobie 09/2012, ktorú už postúpili na úhradu ich zmluvnému partnerovi - spoločnosti Profiwood s.r.o., ktorá ju obratom uhradí. Uvedený dôkaz bol súdom v rozhodnutí súdu uvedený a zároveň vyhodnotený. Z uvedeného dôkazu súdu vyplynulo, že žalovaný sám zaviniel neplatnou zmluvou o predaji časti podniku na spoločnosť Profiwood s.r.o., aby žalobca fakturoval dlžné nájomné a ďalšie úhrady spojené s prenájmom nebytových priestorov priamo žalovanému, ale prostredníctvom spoločnosti Profiwood s.r.o. Liptovský Mikuláš, ktoré faktúry mu aj doručoval. Okrem iného, z vykonaného dokazovania vyplynulo, čo uviedol súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že všetky dôkazy založené v spise a produkované žalobcom, teda aj faktúry, ktorými vystavoval žalobca žalované sumy z titulu nájmu, boli následne aj žalovanému súdom doručené, t.zn. uvedené faktúry, na základe ktorých bol žalovaný povinný plniť prenajímateľovi svoje povinnosti z titulu nájmu nebytových priestorov a ďalších úhrad, má žalovaný k dispozícii, z ktorého dôvodu možno urobiť jednoznačný záver, že nastala splatnosť dlhu žalovaného vo vzťahu k žalobcovi.

28. Je potrebné poukázať aj na to, že žalovaný v konaní nepoprel, že uvedené faktúry mu neboli doručené (boli mu doručené aj prostredníctvom súdu). Je potrebné vziať na zreteľ aj tú skutočnosť,

že vyhotovenie faktúry je jednostranným právnym úkonom, a to vyhotovením účtovného dokladu zo strany dodávateľa príjemcovi, že faktúra je písomné vyúčtovanie ceny dodaného tovaru alebo odplaty za vykonané práce, či služby a že strany si môžu v zmluve spôsob a náležitosti fakturácie dohodnúť a že pokiaľ sa tak v zmluve nedohodnú, nie je vystavenie faktúry podmienkou pre vznik povinnosti zaplatiť na základe poskytnutého plnenia jeho cenu. Zákon totiž nestanoví povinnosť oprávneného do určitej lehoty faktúru vystaviť a je to vecou dohody zmluvných strán (rozhodnutie NS SR 2Obo/61/2008).

29. K výpočtu výšky nájomného sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu, že žalobca predloženými dôkazmi zrozumiteľne a jasne preukázal, ako postupoval pri výpočte indexácie nájomného, keďže predložil správu EU Eurostat o výške indexu „eurozóny MUICP“ za roky 2011 - 2015, detailným výpočtom indexácie nájmu jednotlivých zložiek predmetu nájmu, pričom všetky tieto dôkazné listiny boli súdom žalovanému aj na vyjadrenie doručované, z ktorých súd vzal za preukázané, že nárok žalobcu je dôvodný nielen čo do základu, ale aj čo do výšky. Výpočet a stanovenie indexácie je uvedený napr. v tabuľke na č. l. 182, 342 a nasl. a na č.l. 350, ktorú indexáciu žalovaný, pokiaľ išlo o úhradu nájomného za predchádzajúce obdobie, t.j. do roku 2013 nerozporoval a platby vo fakturovanej výške aj uhradil podľa čl. IX nájomnej zmluvy vždy tak, ako sa menilo nájomné k 1. januáru každého roka. Z uvedených dôvodov tieto výhrady odvolací súd považuje za účelové a tendenčné. Odvolací súd odkazuje aj na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného vo vzťahu k indexácii nájmu v r. 2013.

30. Odvolací súd zrušil rozsudok, v zostávajúcej vyhovujúcej časti vo výroku I, a to vo výroku, ktorým súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 0,05 % za každý začatý deň z omeškania z jednotlivých dlžných súm od toho, ktorého dátumu až do zaplatenia, keďže v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, kedy sa žalovaný dostal a z akého dôvodu do omeškania s plnením tej - ktorej dlžnej sumy, svoje závery skutkovo a právne neodôvodnil, ktorým postupom súdu bol naplnený odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t.j., že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Z uvedeného dôvodu neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako rozsudok v zostávajúcej vyhovujúcej časti vo výroku I. a v na to nadväzujúcom výroku III. o trovách konania zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Povinnosťou súdu bude preto opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu na prísl. pohľadávky, pokiaľ ide o úroky z omeškania vo výške 0,05 % za každý aj začatý deň omeškania z jednotlivých dlžných súm a rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné.

33. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

34. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).